

מפקד המחבלים (פרנקו נרו) ב-21 שעות במינכן" התמונה המוכרת לעולם כולו

היא החלה קולקטיבית ולא יוזמה של איש אחד בלבד. הרבה נותר בערפול בסרט זה, אולי בשל אותה קנאות לאימות העובדות של פאסט, ואולי גם בגלל דרישותיו של שר-הפנים הבאווארי ברונו מרק, שהיה מעורב אישית בפרשה, ובארבעת הזריחות לשינוי התסריט הסופי.

בכל אופן, עובדה היא שהתיאור המסור רט של הכנות אנשי ספטמבר השחור, לפני שהתפרצו לכפר האולימפי, אין רור אים כלל, והסרט מעדיף לקבל את הגירסה הגרמנית, הטוענת שבני הערובה נרצחו על ידי המחבלים, תוך התעלמות מגירסה נפוצה לא פחות, זו של המחבלים ושל כמה מן המשקיפים, הטוענת שבצעם כדורי הגרמנים שירו לעבר ההליקופטרים, הם שהרגו את הספורטאים.

מה שקורה בין שני הקצוות הללו, נראה קרוב ככל האפשר לאמת הידועה כיום. כך לפחות טענו מספר אנשי ביטחון ישראליים שראו את הסרט. ומה שחשוב אולי עוד יותר, שתוך כדי התפתחות הפרשה, המתוארת בשיטתיות שלב אחר שלב, מצטייר לפני הצופה אותו מילכוד שבו נתון היום העולם, כשהוא חסר ישע מול כל האינטרסים הפועלים בו, גם כשב-

תל-אביב:

*** סרט אילם (דקל, ארצות הברית) — מל ברוקס מתנזר בכוונה מ דיאלוגים, בסיפור על במאי המציל אולפן סרטים בכך שהוא מסיק עבורו סרט אילם. החבר המצחיק ביותר המוצג כרגע על בדי הארץ.

*** רמזי כים (סטודיו, צרפת) — פכים קטנים מחיי ילדים, מאורגנים יחד בסרט מלא חיבה והבנה לגיל הרך, המר כיה בפעם נוספת עד מה מבין הבמאי פרנסואה טריפו ללב הזאטוטים.

*** זוגות נשואים (צפון, צרפת) — גבר ואשה נשואים, אך לא זה לזה. מוצאים לעצמם אושר מחייך, על רקע אמין ביותר של הזעיר-בורגנות הצרפתית. כנותם של מארי-כריסטיין בארו וויקטור לאנו, בתפקידים הראשיים, מהווה תרומה חשובה להצלחת הסרט.

ירושלים:

*** נערת הטלפון והכוש (ירדן שלים, ארצות-הברית) — סרט מוקדם יותר של אלן (כך אנשי הנשיא) פאקולה, המתאר מערכת-יחסים מוזרה בין שתי הדמויות שבשם הסרט, על רקע הפאראנויה של העיר הגדולה. עם ג'יין פונדה ודונלד סאתרלנד.

סה האחת והיחידה האפשרית לפרשת מינכן, ויליאם הולדן (המגלם את מפקד המישי-טרה, מנפרד שרייבר), אנטוני קויל (כמי שהיה מפקד המוסד אז, צבי זמיר), ריצ'רד בייסררט (שהקפיד על שיחזור תנועתאוו והתנהגותו של וילי בראנדט לפרטיהן) או ג'ורג' מארישקה (שחקן גרמני ותיק המגלם את האנטי-דיטר גנשר, או שר הפנים של גרמניה, כיום שר החוץ שלה, המבקר עתה במיורח התיכון). מצליחים לשלב את הביטחון העצמי הדרוש לכל מי שמלא תפקיד רם ואחראי, עם תחושת הייאוש של מי שמודע למילכוד שבו הוא נתון, ואינו יודע בדיוק מה צריך לעשות כדי לצאת ממנו. ובכך טמון הלקח העיקרי של הסרט.

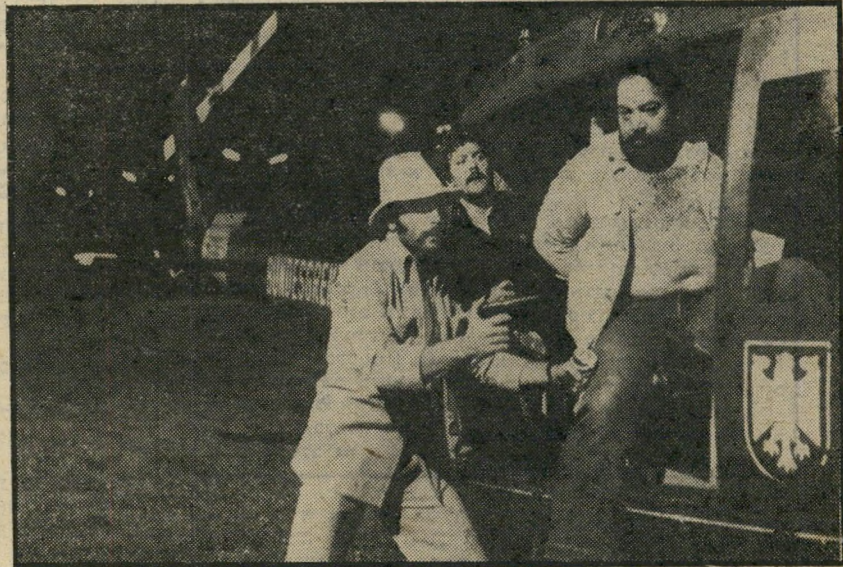
תדרוך

חובה לראות:

תל-אביב — סרט אילם, להיות או לא להיות, דמי-כיס, זוגות נשואים, מרד הנעורים.

ירושלים — נערת הטלפון והכוש, אנה שים יפים.

חיפה — זוגות נשואים, קידמת ערן.

המאמן גוטפרוונד נרחף להליקופטר (שחקן פול סמית) הסטונתם של הגרמנים

רצונו להתנהג בצורה האנושית האפשרית ביותר.

העולם במילכוד. הגרמנים, המהססים ליטול יוזמה או לפעול בצורה מעשית, משום אשמת השואה הרובצת עליהם ומגרי לים אוולתידי ברגע המכריע. הממשלה הישראלית מתעקשת בקשיחות שלא לנהל משאומתן עם המחבלים, אפילו לא למר-אית עין (את לקח מינכן למדו כניראה, מאוחר יותר, בפרשת אנטבה), וסירובה של מצרים לסייע בהצלת בני הערובה, אם יוטסו אליה מגרמניה, מוגש בצורה בוטה שאינה משתמעת לשתי פנים.

אשר למחבלים עצמם, המניע שדחף אותם למעשיהם הולך ומיטשטש מול הסיבות המיידיות של המצב שלהתוכו הם הכניסו את עצמם, מצבו שבו הם צריכים להמשיך עד הסוף, משום שלא הותרו לעצמם כל דרך נסיגה, שלא תהיה עבורם פגיעה חמורה בכבוד.

אילו העולם... לכאורה, נראה כאילו הסרט מתעלם לחלוטין מן התגובות של העולם למה שקורה במינכן. אבל במבט שני, אולי דווקא אותם צילומים של ספורטאים הממשיכים לרוץ ולקפוץ כאילו דבר לא קרה, צילומים השזורים בתוך התפתחות האירועים הדראמטיים ברחוב קונול, מוכיחים שבצעם העולם אדיש, מתרגש אך ורק כשדברים נוגעים לו אי-שית ומתייחס לכל השאר כחופעות מצע-רות והוללות.

כפי שאמר רץ מרתון בריטי, בסרט תעובד אחר שנעשה על אוליפיאדה זו: "אני התכוונתי שנים לקראת זה, ואיני מוכן להניח לשום דבר שיסיח את דעתי מן הריצה".

חלק נכבד מן האמינות של 21 שעות במינכן נשען על הדימיון המפתיע שבין כמה מן השחקנים לדמויות שפעלו בשטח. וכשחקנים אלה ניחזו באישיות חזקה, די להעמיד את המצלמה במקום הנכון והצופה משתכנע כי אכן הוא צופה בנייר-

טיול באי

האלנוגים

אודיסיאה פוליניזית (פאריז, תל-אביב, איטליה) — לשם שינוי, נאמן שמו העיברי של סרט זה לתוכנו, לא פחות מן השם המקורי (באיטליה קראו לו „אוקיינוס“). זאת משום שיוצרו, פולקו קויליצ'י, באמת התכוון למעין אודיסיאה של בן האיים הפוליניזיים, היו צא לחפש אדמה שיביא לאיי-האלמוגים שלו, ובה ישתול את עץ הלחם והחיים.

קויליצ'י במאי פסודו-תיעודי איטלקי החוקר את הימים והאוקיינוסים השונים על פני כדור הארץ מזה 25 שנים, כשהוא משתמש בעלילה סכמתית כדי להקל על הצגת מופלאות ומיסתרי הטבע, נקט שיטה זו גם הפעם. מסעו של טאנאי, גיבור הסרט, על-פני אלפי מיליון של האוקיינוס השקט, מהווה הזדמנות להציג לא רק את המיגוון העצום של נופים ימיים, חיות-הימים ואיים רחוקים, אלא גם להדגיש את השילוב המופלא שקיים בין אדם שגדל בחיק הטבע, לבין הטבע עצמו. מעוף שחפים בשמיים, או כיוון תנועתן של קבוצות דגים במים, משמשים לו תחליף למצפן. מכשירים פרימיטיביים עשויים חזרן יעילים בידינו לא פחות מן הסכסטאנט המשוכלל של נווט מודרני. הוא חלק מן הטבע, הוא מבין אותו, מתמזג עימו, נעזר בו תחת שילחם ויהרוס אותו.

תוך כך מגיש קויליצ'י צילומים מרהיבים ביופיים, בין אם מדובר בצילום תתי-ימי (תחום שבו הוא נחשב כאחד המומחים הגדולים בעולם), או בצילומים אוויריים עוצרי-נשימה של הריגוש לפני התפרצות באיי פאפואה. אומנם, חקטעים העלילתיים כביכול, כאשר מאנאי נקלע לידי

בן פוליניזיה — עץ הלחם והחיים

ילידים בפאפואה, שכמעט מקריבים אותו לאלת הריהגועש, או הפגישה עם החולנדי התימהוני שנטש את החברה ומתבודד על חוף עזוב, הם מאולצים שמקצת, בניסיונם לכפות משהו ממבנה האודיסיאה של סיפור זה, ולהכניס את מוסר-ההשכל הסופי בצורה ברורה יותר.

זאת, למרות שמוסר-ההשכל ברור ביותר, קויליצ'י מעמיד את האדם בתוך הטבע מול האדם נגד הטבע (הסרט מסתיים בחיננה הצרפתית אחרי עריכת הניסויים האטור-מיים באיי פוליניזיה), ואין צורך לעמול קשה כדי לנחש לצד מי ניצב הבמאי עצמו.